

Teza: nienależyte wykonywanie czynności zawodowych

Pobranie przez radcę prawnego od klienta część wynagrodzenia w kwocie 600,-zł a następnie zaniechanie podjęcia zleconych czynności procesowych i nie poinformowanie o tym mocodawcy, nie zwrócenie mocodawcy dokumentów, pomimo jego wniosku – stanowią delikty dyscyplinarne, dla których uzasadnione jest wymierzenie (za każdy delikt) kary nagany.

Sygn. akt WO-41/19

ORZECZENIE
z dnia 25 czerwca 2019 roku

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w następującym składzie:

Przewodniczący SWSD Robert Staszewski

Sędziowie: SWSD Elżbieta Gajda - Krynicka /sprawozdawca/, SWSD Juliusz Cybulski

Protokolant Aneta Stefańska

przy udziale Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego radcy prawnego Jarosława Sobutki

po rozpoznaniu w dniu 25 czerwca 2019 r. na rozprawie sprawy radcy prawnego A. J.

obwinionego o przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust.1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 6, art. 12 ust.1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, o przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust.1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 6, art. 44 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego oraz o przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust.1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 6, art. 46 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

na skutek odwołania Obwinionego od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z dnia 22 sierpnia 2018 r. Sygn. akt D 30/18.

orzeka:

1.

zmienia orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z dnia 22 sierpnia 2018 r. Sygn. akt D 30/18

w ten sposób, że:

- za czyn opisany w pkt 1 orzeczenia wymierz karę nagany,
- za czyn opisany w pkt 3 wymierza karę nagany;

2.

za czyny , o których mowa w pkt 1 orzeczenia wymierza łączną karę nagany;

3.

uniewinnia obwinionego od zarzucanego mu czynu opisanego w pkt 2 orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z dnia 22 sierpnia 2018 r. Sygn. akt D 30/18;

w pozostałym zakresie orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z dnia 22 sierpnia 2018 r. Sygn. akt D 30/18 utrzymuje w mocy Zasądza od obwinionego A. J. koszty postępowania odwoławczego w kwocie 1200.00 zł (słownie złotych : jeden tysiąc dwieście) na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych.

UZASADNIENIE

Wydanym orzeczeniem w dniu 22 sierpnia 2018r Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie uznał radcę prawnego A. J. zarzucanych mu przewinień dyscyplinarnych polegających na tym, że:

1.

przyjmując od pana F. P. w dniu 20.07.2015r do prowadzenia sprawę sądową dochodzenia od Pana J. Z. roszczeń pieniężnych a także pobierając w dniu 17.09.2015 za prowadzenie wyżej wskazanej sprawy część wynagrodzenia w kwocie 600,-zł, ostatecznie zaniechał podjęcia jakichkolwiek czynności procesowych w tym zakresie, nie informując jednocześnie o tym swojego mocodawcy, tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 o radcach prawnych (t. j. Dz.U. z 2017r poz.1870 z późn. zm.) w związku z art. 6 oraz art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, przyjętego uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014r., wymierzył mu za ten czyn karę pieniężną w wysokości 3.000,-zł (trzy tysiące złotych)

2.

od dnia 25.04.2017r do dnia 18.12.2017 zaniechał informowania swojego mocodawcy Pana F. P. o przebiegu sprawy sądowej toczącej się przed Sądem Najwyższym pod sygnaturą akt V Ca 568/14 (sygn. akt Sądu II instancji) z wniosku J. T. o podział majątku a także o stanie planowanej sprawy sądowej o zapłatę przeciwko Panu J. Z., tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 o radcach prawnych (t. j. Dz.U. z 2017r poz.1870 z późn. zm.) w związku z art. 6 oraz art.44 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, przyjętego uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014r. wymierzył mu za ten czyn karę pieniężną w wysokości 3.000,-zł (trzy tysiące złotych)

3.

od dnia 10.10.2017r do dnia 18.12.2017r nie zwrócił Panu F. P., pomimo jego wniosku, otrzymanych od niego dokumentów oraz pism otrzymanych z Sądu w sprawie jaka toczyła się przed Sądem Najwyższym pod sygnaturą akt V Ca 568/14 (sygn. akt Sądu II instancji) z wniosku J. T. o podział majątku, a także dokumentów otrzymanych od Mocodawcy w sprawie sądowej o zapłatę, którą radca prawny miał wytoczyć przeciwko Panu J. Z., tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 o radcach prawnych (t.j. Dz.U. z 2017r poz.1870 z późn. zm.) w związku z art. 6 oraz art. 46 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, przyjętego uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014r. wymierzył mu za ten czyn karę pieniężną w wysokości 3.000,-zł (trzy tysiące złotych)

4.

na podstawie art. 65¹ ustawy o radcach prawnych za powyższe czyny wymierzył karę łączną w wysokości 6.000,-zł. (sześć tysięcy złotych

5.

obciążył obwinionego kosztami postępowania w kwocie 1.500,-zł (słownie: jeden tysiąc pięćset złotych) na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie.

Od powyższego orzeczenia obwiniony radca prawny wniósł odwołanie do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego wnosząc o:

- zmianę zaskarżonego orzeczenia i wymierzenie mu kary łącznej nagany jako w jego ocenie adekwatnej do wagi popełnionych przewinień dyscyplinarnych

W odwołaniu obwiniony podniósł następujące zarzuty:

1.

błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu przez sąd, iż w okresie od 25 kwietnia 2017r do 18 grudnia 2017r zaniechał informowania Pana F. P. o przebiegu rozprawy toczącej się przed Sądem Najwyższym pod sygnaturą akt V Ca 568/14 (sygn. akt Sądu II instancji), gdy tymczasem we wskazanym okresie taka sprawa się nie toczyła, bowiem Sąd Najwyższy wydał w niej dużo wcześniej orzeczenie kończące to postępowanie, nie było o czym informować klienta,

2.

naruszenie art .65 ust.1 ustawy z dnia 6 lipca o radcach prawnych, poprzez nie wzięcie pod uwagę możliwości wymierzenia niższej kary, tj. kary nagany za wszystkie zarzucane czyny, szczególnie biorąc pod uwagę, iż:

- popełnione przewinienie dyscyplinarne dotyczyło przede wszystkim sprawy pozwu przeciwko panu Z. i które to przewinienie w całości zawiera się w zarzucie nr 1) skarżonego orzeczenia (w zarzucie nr 2) powtórzono jedynie zarzut z punktu 1) a więc wskazane tam okoliczności nie mogły stanowić podstawy do ponownego ukarania, co niestety nastąpiło;
- popełnione przewinienie dyscyplinarne wskazane w zarzucie nr 3, jest wykroczeniem mniejszej wagi, szczególnie ze dokumenty ze sprawy podział majątku (która toczyła się przed sądami obu instancji i w Sadzie Najwyższym) wobec prawomocnego jej rozstrzygnięcia oraz niemożności złożenia dalszej skargi kasacyjnej z uwagi na wartość przedmiotu sporu, miały w dacie czynu i mają nadal walor dokumentów historycznych.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny rozpatrując odwołanie zważył co następuje:

Podstawą odpowiedzialności dyscyplinarnej radcy prawnego jest ustawa o radcach prawnych stosowana łącznie z Kodeksem Etyki Radcy Prawnego. Zgodnie z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych, radca prawny podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź za naruszenie obowiązków zawodowych.

1. W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego odwołanie Obwinionego zasługuje na uwzględnienie tylko odnośnie pkt 2 wydanego orzeczenia, albowiem rację ma Obwiniony, że postawiony mu zarzut iż nie informował klienta o przebiegu postępowania sądowego w sprawie z wniosku J. T. o podział majątku przed Sądem Najwyższym jest bez żadnych postaw.

Skarżący podczas przesłuchania przez Rzecznika Dyscyplinarnego zeznał, że "...to była końcówka sprawy, gdyż skończyła się około marca 2017r. Odbyły się rozprawy a Pan Mecenas uczestniczył w rozprawach". Jak z powyższego wynika, skarżący nie zarzucił Obwinionemu, że nie informował go o przebiegu postępowania a wręcz można uznać, że był zadowolony z prowadzonej sprawy przez Obwinionego. Również podczas rozprawy w dniu 22 sierpnia 2018r skarżący nie podnosił zarzutu, że Obwiniony nie informował go o przebiegu sprawy o podział majątku.

Zgłoszony przez Obwinionego wniosek o dołączenie do akt niniejszej sprawy, akt sprawy, która toczyła się przed Sądem Najwyższym z wniosku J. T. z udziałem pana F. P. o podział majątku na okoliczność prawidłowego wykonania czynności w tym zakresie, a tym samym niezasadności zarzutu nie informowaniu klienta o przebiegu sprawy WSD na podstawie art. 170 § 1 pkt 2 kpk oddalił jako bezzasadny.

Zdaniem WSD przeprowadzenie zawnioskowanego wniosku dowodowego jest zbędne, okoliczność, która miałaby być udowodniona nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy jak wcześniej wyjaśniono. Obowiązujący Kodeks Etyki Radcy Prawnego w art. 6 jasno określa, że radca prawny obowiązany jest wykonywać czynności zawodowe rzetelnie

i uczciwie, zgodnie z prawem, zasadami etyki zawodowej i dobrymi obyczajami. Nieprzestrzeganie tych zasad przez radcę prawnego może skutkować nałożeniem sankcji dyscyplinarnych określonych w ustawie o radcach prawnych.

Obwiniony przyjmując do prowadzenia sprawę od F. P. skierowania pozwu przeciwko J. Z. do sądu i pobierając za prowadzenie sprawy częściowe wynagrodzenie w kwocie 600,-zł., której w rezultacie nie skierował do sądu i zaniechał podejmowania jakichkolwiek czynności procesowych dopuścił się przewinienia określonego w art. 64 ust. 1 Ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 6 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego przyjętego Uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014r. Obwiniony w prowadzonym postępowaniu przyznał się do nienależytego wykonania czynności zawodowych i nie skierowania pozwu do sądu przeciwko J. Z..

2.

Bezspornym jest w sprawie, że obwiniony nie wykonał należycie obowiązku wynikającego z art. 46 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i nie wydał klientowi dokumentów po zakończeniu stosunku prawnego pomimo wezwania o ich zwrot. WSD stoi na stanowisku, że miejsce wydania dokumentów klientowi po zakończeniu stosunku prawnego powinno być uregulowane w zawartej z klientem umowie o usługę prawną. W niniejszej sprawie strony nie zawarły umowy. A więc spełnienie świadczenia w postaci wydania dokumentów klientowi na jego wniosek powinno nastąpić zgodnie z zapisem art.46 KERP co oznacza, że obwiniony powinien po otrzymaniu wezwania do zwrotu dokumentów niezwłocznie je wydać.

Mając powyższe na względzie, należy zachowanie obwinionego należy ocenić wysoce nagannie.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzekając, opiera się na założeniu, że dolegliwość orzeczonej kary w postępowaniu dyscyplinarnym nie może przekraczać stopnia winy lecz powinna być adekwatna do naganności czynu.

Zdaniem WSD orzeczona kara powinna realizować cele zapobiegawcze i wychowawcze wobec obwinionego i dawać prawdopodobieństwo, że obwiniony nie popełni w przyszłości podobnego czynu.

W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego wymierzona obwinionemu kara pieniężna za poszczególne przewinienia i następnie jako kara łączna byłaby niewspółmierna w stosunku do popełnionych czynów przez obwinionego i dlatego też uznał, że kara nagany za poszczególne przewinienia i jako kara łączna będzie tą karą właściwą.

Z tych względów Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzekł jak w sentencji.

O kosztach postępowania Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzekł na podstawie art. 70⁶ ust. 1 i 2 Ustawy o radcach prawnych w związku z §1 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 Uchwały Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r. nr 86/1X72015.